

Geen golf te hoog

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Willem Hooft
met Hugo Verkley

Geen golf te hoog

De onverwoestbare droom
van een kitesurfer

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van
het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten
www.fondsbjp.nl

FONDS *Bijzondere*
JOURNALISTIEKE PROJECTEN

ISBN 978 90 263 5579 0

© 2021 Willem Hooft en Hugo Verkley

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Omslagillustratie © Willem Hooft

Foto auteur © Svetlana Romantsova

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Proloog

Willems ogen schieten heen en weer terwijl hij met zijn vingers op het stuur van zijn witte Volkswagenbus tikt. Hij is onderweg naar Bloemendaal, naar Esther. Exact vier jaar geleden kruisten hun wegen op de A9 en ontstond er een band voor het leven. Er gaat geen dag voorbij zonder dat ze worden herinnerd aan dat ene moment, die ene klap die alles anders maakte. Toch hebben ze elkaar daarna nooit meer gezien. Willem wilde wel, maar voelde lang weerstand. Pas een halfjaar na de klap kreeg hij via de politie een briefje van Esther met daarop haar telefoonnummer. Dat hij altijd mocht bellen als hij daar behoefte aan had. Maar hij belde nooit. Hij snapte niet dat hij pas na zo'n lange periode iets van haar hoorde. Waarom niet eerder een bos bloemen of een kaartje? Deed het haar dan niets? Vond ze hem niet belangrijk genoeg? Inmiddels had hij andere dingen aan zijn hoofd gekregen dan haar te bellen. Het nummer verdween in een la.

Tot voor kort. Nu voelde hij de drang Esther toch eens te

ontmoeten. Haar in de ogen te kunnen kijken en te zeggen dat hij haar niets kwalijk nam. Dit was nu eenmaal het pad dat hij te bewandelen had. Het was goed zo. Esther was die dag echt niet opgestaan met het idee om iemand in de kreukels te rijden.

En dus belde hij haar op. Of ze ervoor openstond om hem na al die jaren alsnog te ontmoeten. Even was het stil aan de andere kant van de lijn. Hij hoorde haar ademen. 'Ja, dat is goed...' zei ze vervolgens zachtjes.

Daarom zit hij nu achter het stuur van zijn bus. Rijden doet hij volledig met zijn handen: op een andere manier kan hij het niet meer. Hoe zou het zijn om Esther te ontmoeten? Wat heeft die dag gedaan met haar leven? Is er iets wat ze hem wil zeggen?

In haar huis in Bloemendaal loopt de kleine vrouw van begin vijftig zenuwachtig door de woonkamer. Ze heeft van nacht geen oog dichtgedaan. Net als de eerste maanden na de klap. Dan lag ze wakker, knipte het bedlampje aan en pakte een luchtige roman. Voorheen lag er altijd een spannend boek op haar nachtkastje, maar sinds de klap kon ze die niet meer lezen. Dat deed haar te veel terugdenken aan die koude dag in december, op de A9 vlak voor de Wijker-tunnel. Nachtenlang verslond ze luchtige lectuur. Ze kon niet anders. Legde ze haar boek aan de kant en deed ze het lampje uit, dan keerden de beelden terug. De klap. Willem die over haar auto vliegt, de blik in zijn ogen en zijn oor-

verdovende schreeuw. Iedere keer dezelfde film. Lezen was haar uitvlucht.

Overdag is ze ook altijd met Willem bezig. Iedere dag. Via het politierapport achterhaalde ze zijn naam en ze zocht hem op via Google. Het werd een vaste gewoonte om hem op te zoeken en het zorgde voor rust. De opluchting was groot toen ze erachter kwam dat hij de klap had overleefd. Het ging pas echt beter met haar toen ze zag wat Willem de jaren na het ongeluk allemaal bereikte. Steeds vaker zag ze hem in de media. Willem kwam positief, sterk en levenslustig over.

Johan, met wie Esther al dertig jaar samen is, zag de laatste maanden langzaam weer iets terug van de vrouw op wie hij verliefd was geworden. Ze was vrolijker, meer ontspannen en had nachten dat ze goed sliep. Toch is dé dag altijd weer zwaar. Dan blijft Esther het liefst binnen en drinkt Baccardi-cola's in de hoop dat de dag snel voorbij is.

Maar vandaag is anders. Vandaag komt Willem op bezoek. Ze wist niet wat haar gebeurde toen hij belde, maar besepte meteen dat hem ontmoeten haar goed zou doen. Misschien zou ze er wat ballast door verliezen, zou het haar leven een stukje lichter maken. Nog één keer geeft ze Johan een knuffel en haalt ze diep adem. De lichtjes in de kerstboom branden, de stroopwafels staan op tafel en de koffie pruttelt als de deurbel gaat.

DEEL I

De klap

Blijven ademen, denkt Willem.

Blijven ademen.

In...

Uit...

Hij ligt languit op zijn rug en spreidt zijn armen om zijn longen de te ruimte geven.

In...

Uit...

Met het laatste beetje kracht opent hij het vizier van zijn helm. Willem ziet de grauwe hemel, bedekt met wolken. Het is 8.20 uur, 22 december 2016. Op het asfalt van de A9, vlak voor de Wijkertunnel, merkt hij pas hoe koud het is.

Daar ligt hij nu een minuut en de file achter hem wordt steeds langer.

Twintig minuten eerder is Willem op zijn Suzuki sv 650 gestapt, de blauwe motor die hij nu ruim een jaar in zijn be-

zit heeft. Gekocht van een collega en door Willem naar eigen smaak aangepast tot de motor van zijn dromen. Hij zette er een ander uitlaatsysteem onder, haalde de spatborden eraf, veranderde de verlichting en verving het zadel door een ander model dat perfect op zijn lichaam aansluit. Vrijwel iedere dag rijdt hij ermee naar zijn werk. De wind die hij op zijn gezicht voelt, het ronkende geluid als de motor optrekt, het perfect aansnijden van een bocht. Het ultieme gevoel van vrijheid.

Het ritje van een halfuur van Amsterdam naar IJmuiden kan hij dromen. Hij werkt als ingenieur bij Tata Steel. Buiten werktijd volgt hij een dure masteropleiding die door zijn werkgever wordt betaald. Dat is niet zo gek ook; hij is zesentwintig, heeft een paar jaar eerder de hbo-studie Automotive Engineering afgerond en volgt binnen het bedrijf een *high potential*-traject. Een mooie carrière lonkt.

De donderdag voor kerst begint als iedere andere doordeweekse dag. Willem staat op, bakt een eitje en trekt zijn zwartleren, gevoerde motorpak aan. Daaronder draagt hij thermokleding en een nette broek en overhemd. Koud zal hij het niet snel krijgen. Hij doet zijn oordoppen in. Trance, heerlijk om mee wakker te worden. Zijn blonde lokken verdwijnen onder zijn helm. Dan stapt hij op zijn motor, die bij hem op de stoep staat geparkeerd met een grote beschermhoes erover. Bittere noodzaak; hij woont midden op de Wallen en de kans is altijd aanwezig dat er een dronken toerist tegenaan pist.

Hij draait de sleutel om en geeft gas. Amsterdam uit, de snelweg op. Hij kijkt van links naar rechts, naar voren en

weer terug. Altijd op zijn hoede, zoals iedere motorrijder. Omdat de Velsertunnel vanwege een renovatie al tijden is afgesloten, rijdt Willem via de Wijkertunnel. Hij is niet rouwig om de omleiding. Net na de Wijkertunnel is een steile bocht die omhoog kronkelend een driekwart rondje maakt. Een bocht die hij kan maken met een knie bijna op de grond. Het hoogtepunt van iedere ochtend.

Het is 8.19 uur als hij de Wijkertunnel nadert. Nog een paar honderd meter en hij komt bij zijn favoriete bocht. Maar eerst rustig de tunnel door. Dan schrikt hij. Boven de weg springt er plots een stoplicht op rood, het sein dat er een te hoge vrachtwagen de tunnel nadert. Hij heeft het weleens eerder gezien, maar nog nooit zo plotseling en zo pal voor zich. Met zo'n negentig kilometer per uur rijdt hij op de linkerrijstrook, een eindje achter een grijze Renault Megane. Doorrijden kerel, denkt hij. Als de automobilist nu vol op zijn rem trapt, wordt het lastig om hem te ontwijken.

De remlichten van de auto lichten opeens fel op, maar doven meteen weer. Willem haalt opgelucht adem; hij is de automobilist tot op enkele meters genaderd en vreest hem niet meer te kunnen ontwijken bij een noodstop.

Dan trapt de automobilist de rem opnieuw in, maar nu zonder aarzelen. Met piepende banden gaat de grijze Renault volledig in de ankers. Willem kan niet anders dan hetzelfde doen. Ondertussen wijkt hij uit naar rechts in de hoop de auto niet te raken.

Dat mislukt. Willem schampt de rechterachterkant van

de auto, verliest zijn evenwicht en voelt hoe hij met motor en al zijwaarts het asfalt nadert. Springen, denkt hij. Anders beland ik onder mijn motor.

Hij zet af, gooit zichzelf de lucht in en komt terecht op zijn zij. Dat voelt oké. Zijn motor heeft dit vast overleefd want hij stond bijna stil en zo te voelen heeft ook hij weinig schade opgelopen. Goddank, hij is met de schrik vrijgekomen.

Maar dan volgt er nog een klap. Een knal, vele malen erger dan de botsing met de auto van zo-even. In één keer is alles zwart.

Even na achten is Esther in Bloemendaal in haar rode Peugeot 205 gestapt. Op weg naar Alkmaar, waar ze als boekhoudster werkt. Ze heeft zin in de dag. De kerstlunch staat op het programma. Beheerst stuurt ze haar auto de A9 op. Muziekje aan, op naar de Wijkertunnel. Ze rijdt op de middelste baan als er ineens een motorrijder voor haar op het asfalt knalt. Ze ziet hem te laat aankomen waardoor remmen haar niet meer lukt. Ze houdt zich stevig vast voor de naderende klap en hoopt dat een wonder ervoor zorgt dat ze de motorrijder alsnog mist.

Esther raakt Willem vol. Met een snelheid van negentig kilometer per uur.

Ze trapt op haar rem en gooit haar stuur naar rechts om veilig in de vangrail tot stilstand te komen.

Na de botsing met Esther vliegt Willem door de lucht en belandt veertig meter verder met een harde klap op het koude asfalt. Meteen is hij vol bij bewustzijn. Ik moet de snelweg af, denkt hij. Er komen auto's aan. Als ik blijf liggen, rijden ze over me heen. Hij probeert omhoog te komen om naar de kant van de weg te kruipen, maar zijn lichaam reageert niet meer. Een moment later wil hij ademen, maar ook dit lukt niet. Snakkend naar lucht klapt Willem zijn helm open. Hij spreidt zijn armen om zijn longen de ruimte te geven. Als hij wil blijven leven moet hij blijven ademen. Het lukt om kleine hapjes lucht binnen te halen. Hij kan geen kant op, scant zijn lijf en probeert zijn benen te bewegen. Niets.

Zitten zijn benen er überhaupt nog wel aan?

Zijn bovenlijf dan?

Nee, ook geen beweging mogelijk.

Of ja, toch wel.

Plots voelt hij zijn buikspieren samentrekken, maar op hetzelfde moment volgt een helse pijnscheut. Alsof zijn bovenlichaam in brand staat. Hij wil het uitschreeuwen, maar er komt geen geluid. Hij heeft geen lucht, wordt misselijk en voelt warme golven door zijn lichaam schieten. Ben ik aan het *fucking* leegbloeden? Als er een hel bestaat, moet dit het zijn. Het voelt alsof hij van binnenuit met messen wordt gestoken. Hij beseft dat het goed mis is, maar wat? Zo min mogelijk bewegen, dat is nu vast het beste. Opnieuw scant hij zijn lijf. Zijn hartslag doet raar, zijn lijf wordt steeds kouder.

Daar lig ik dan. Nu is het klaar.

Hij was altijd hardleers, 'doen' kwam altijd voor 'denken' en hij kwam er telkens mee weg. Maar nu, nee nu kan hij er

niets meer aan doen. Als het klaar is, is het klaar. Misschien ook wel beter, dan hoeft hij deze helse pijn niet langer meer te voelen. Willem voelt zichzelf steeds verder wegzakken.

Hij denkt aan zijn vader en moeder. Wat zullen ze ontroostbaar zijn. Zijn lieve ouders Tanja en Theo die al veel met hem te verduren hebben gehad. Vooral zijn moeder kon altijd zo ongerust zijn. Het was haar grootste nachtmerrie dat er iets zou gebeuren met hem of zijn zus Jos van bijna twee jaar ouder. ‘Moet dat nou, zo’n gevaarlijke motor?’ Hij hoort het zijn moeder nog zeggen.

Hij kijkt naar de wolken en beseft dat zijn lot niet meer in zijn handen ligt. Soms kom je in het leven in een situatie terecht waarin je geen controle meer hebt. Waarin de mogelijkheden om iets aan die situatie te veranderen er niet meer zijn. Dan kun je blijven vechten, of je kiest ervoor om dankbaar te zijn. Voor het leven dat je hebt gehad, voor die ene seconde die je nog mag leven. Dankbaar zijn voor iedere ademteug die je nog mag nemen. Het leven in dankbaarheid loslaten. Deze levensles had hij een maand ervoor geleerd tijdens een retraite. Hij had die gevolgd om er beter achter te komen wat hij nu echt met het leven wilde. Toeval? Het maakt ook niet uit. Dankbaar, waar kan hij nu in godsnaam dankbaar voor zijn?

Gelukkig lig ik op een Nederlandse snelweg, denkt hij. Het had erger gekund. Hij beeldt zich in dat hij een militair is en op missie is neergeschoten in de woestijn. Hij ligt op zijn rug in de brandende zon terwijl om hem heen de oor-

log verdergaat. Niemand heeft oog voor hem, hij sterft een pijnlijke en eenzame dood. Nee, hij is in Nederland en mensen gaan een ambulance bellen. Ze gaan proberen om hem te redden. De gedachte kalmeert hem.

Maar opnieuw slaat de paniek toe. Hij denkt aan Cindy, met wie hij ruim een jaar samen is. Hij kwam haar tegen op een feestje en viel direct voor haar. De relatie werd serieus en inmiddels zijn ze op zoek naar een woning. Hoe kan hij haar nu al achterlaten? Dat kan niet, dat mag niet.

Weer een pijnscheut. Meteen is hij terug in de realiteit, terug op de koude A9. Zijn hele bovenlijf brandt. Hij probeert te bewegen, maar het lukt niet. De gekmakende pijn blijft. Loslaten en dankbaar zijn, denkt hij weer. Focussen op je ademhaling. Je hebt de zuurstof hard nodig.

Weer staart hij naar de wolken. Hij ziet de verschillende vormen beter dan ooit tevoren. In zijn oren hoort hij het nummer 'Oblivion' van Inge Bergmann. De playlist die hij bij vertrek had aangezet, speelt nog altijd, merkt hij nu pas. Samen met de wolken brengt het hem weg van de pijn. Dat zijn de rustpunten die zorgen voor houvast. Hij is zich nog nooit zo bewust geweest van het leven.

Rustig blijven, zegt hij in zichzelf. Je hoeft niet meer te vechten. Laat los. De wolken, je ademhaling en wachten. Het kan niet lang meer duren voordat ze hem komen ophalen en naar het ziekenhuis brengen.

Esther is met haar auto tot stilstand gekomen vlak voor de vangrail. Ze haalt diep adem, bekijkt zichzelf snel en merkt dat ze geen verwondingen heeft. Als ze door haar voorruit kijkt, ziet ze dat er van de bumper van haar auto weinig meer over is. Met moeite opent ze het portier en springt de auto uit.

Als ze achteromkijkt ziet ze zo'n honderd meter terug Willem op de grond liggen. Daarachter ontstaat een lange file. Een paar automobilisten zijn uitgestapt, onder wie de man uit de grijze Renault Megane. Ze ziet hem naar Willem toe rennen.

Een kalende man met een bril op buigt zich over hem heen. Zijn lippen bewegen, maar Willem heeft geen idee wat de man zegt. Het enige wat hij hoort is zijn muziek. Met zijn laatste krachten trekt Willem de muziekkabel uit zijn telefoon.

‘Blijf me aankijken,’ zegt de man gedecideerd. ‘Hier, hier ben ik.’

Willem probeert scherp te stellen.

‘Ik... ben... bang...,’ zegt hij moeizaam.

‘Je hebt er alle reden toe om bang te zijn. Het ziet er echt niet goed uit.’

Niet de woorden die Willem had willen horen. Komt het niet goed? denkt hij. Ga ik dan echt dood hier op de snelweg?

‘Ik voel... mijn... benen... niet... meer. Mijn... benen...’

‘Kijk naar mij,’ zegt de man weer. ‘Blijf hier.’

Willem wil liever naar de wolken blijven kijken. Loslaten, weg van de pijn en de nachtmerrie waar hij middenin zit. Maar hij voelt dat het goed is om de man aan te kijken. Zijn blik houdt hem in de realiteit.

‘Hier, hier ben ik.’

Esther komt zo snel mogelijk naar Willem toe. Hij ziet lijkbleek en kreunt iets onverstaanbaars. Ze ziet dat hij veel pijn heeft. Na een paar minuten volgen er sirenes en blauwe zwaailichten.

‘Opzij, mevrouw.’ Een wat oudere man in een groen-geel pak duwt haar aan de kant en gaat op zijn knieën naast Willem zitten.

‘Ik ben van de ambulance en ga je een paar vragen stellen,’ zegt de man kalm. Esther neemt afstand en wordt opgevangen door de politie, die ook is gearriveerd.

Voor het eerst sinds hij op de grond ligt, voelt Willem zich veilig. Hoewel de ambulancebroeder hem ook niet vertelt dat alles goed gaat komen, voelt hij wel dat hij in goede handen is. De man gaat kalm en professioneel te werk.

‘Weet je je naam nog?’

‘Willem... Willem Hoofd...’

De man raakt zijn armen aan. ‘Voel je dit nog?’

Hij knikt.

‘En dit?’ vraagt de man als hij in zijn benen knijpt.
Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee... Zitten ze er nog wel aan?’
Nu is het de beurt aan de man om te knikken.

Mijn benen, denkt Willem. Als ik ze niet meer kan bewegen, maar ze zitten er nog wel aan... heb ik dan een dwarslaesie?

Veel tijd om daar verder over na te denken heeft hij niet.

‘Goed, ik heb hier een speciaal mes,’ zegt de ambulancebroeder, die iets glimmends voor Willems gezicht houdt. ‘Hiermee ga ik je kleding opensnijden om te zien wat voor verwondingen je hebt. Met je motorpak aan is dat niet goed zichtbaar.’

De man snijdt het pak open bij zijn armen en hals. Hij voelt wat aan Willems lichaam.

‘Een tweede ambulance, graag,’ zegt de man via zijn oortje tegen de meldkamer.

Weer die paniek. Is het zo erg dat er versterking nodig is? Heb ik mijn rug gebroken? Of mijn nek? Is er daarom extra mankracht nodig? Waarom zegt de ambulancebroeder niet dat het meevalt? Dat ik slechts wat schrammetjes heb en zo weer op mijn motor kan stappen om naar mijn werk te gaan?

Wanneer de versterking arriveert, komen nieuwe ambulancebroeders naar Willem toegesneld. Hij wordt op zijn zij gedraaid, krijgt een brancard onder zich geschoven en wordt teruggedraaid. Dan wordt hij omhoog gekrikt. Iedere centimeter voelt als een messteek. Hij heeft het gevoel dat zijn lichaam kapot is en zijn botten los in zijn lijf zitten.

‘Koud...’ mompelt Willem. ‘Koud...’